

Bibelturen - en opplevelse!

- Den største opplevelsen etter at vi kom til Midt-Østen. Det er omkvedet etter bibelturen i midten av oktober. Det var den sjette i rekken. I løpet av kontingenten blir det avviklet åtte bibelturer med soldater til "det hellige land" og rundt 250 har tilbud om å være med.

Steder som de fleste av oss forbinder med timer i bibelhistorie på skolen, fikk straks et annet innhold. På bibelturene har vi besøkt steder som Jerusalem, Betlehem, Nazareth, Akko, Haifa, Genesaretsjøen, Dødehavet og Masada. Vi har opplevd bibelske steder, historiske plasser og naturperler.

Som sagt er turen en sammenpresset kulturpakke med mye av det Israel har å tilby av severdigheter og et håp om avslapping.

Jeg er opptatt av at turen ikke bare skal være en sightseeing til steder som betyr noe for den kristne tro, men like mye at den skal gi oss en bakgrunn for å forstå Israel

og israeleme som land og folkegruppe. Jeg ser det også som viktig at vi reiser gjennom områder som Israel har okkupert. Og at vi får et inntrykk av den arabiske tradisjonen i f. eks. Jerusalem.

Bibelturens mangeårige historie har et program for nyfikne norske soldater og det eneste problemet

måtte være at vi kunne bli i to uker, selv om turen i kontingent XXV er utvidet til fire dager.

Uansett, mange kan nok slutte seg til han som oppsummerte turen på denne måten: Historien blir aldri den samme etter dette!

Major Reidar Faanes
Bataljonsprest

Samtidig med at NORBATT markerer jubileum for 25 kontingenter i Sør-Libanon, kan oberstløytnant Arne Vågseter (50), stabssjef og nestkommanderende (NK) i bataljonen, feire sitt private jubileum. Han har nemlig vært i NORBATT i fem kontingenter.

Første gang var på sommeren 1978. Daværende kaptein Vågseter tjenestegjorde som NK i stabskompaniet i den aller første kontingenten Norge sendte til Sør-Libanon. I kontingent 9 var moldenseren på plass igjen. Kapteinen var blitt major og sjef for stabskompaniet.

Mindre enn tre år senere, i kontingent 15, kom Vågseter ned til Libanon for tredje gang. Han var fortsatt major, men skiftet stilling. I denne kontingenten arbeidet han som MIO, militær informasjons-offiser. Siden i fjor høst, i kontingent 24 og 25, har han vært stabssjef og NK i NORBATT.

Store endringer

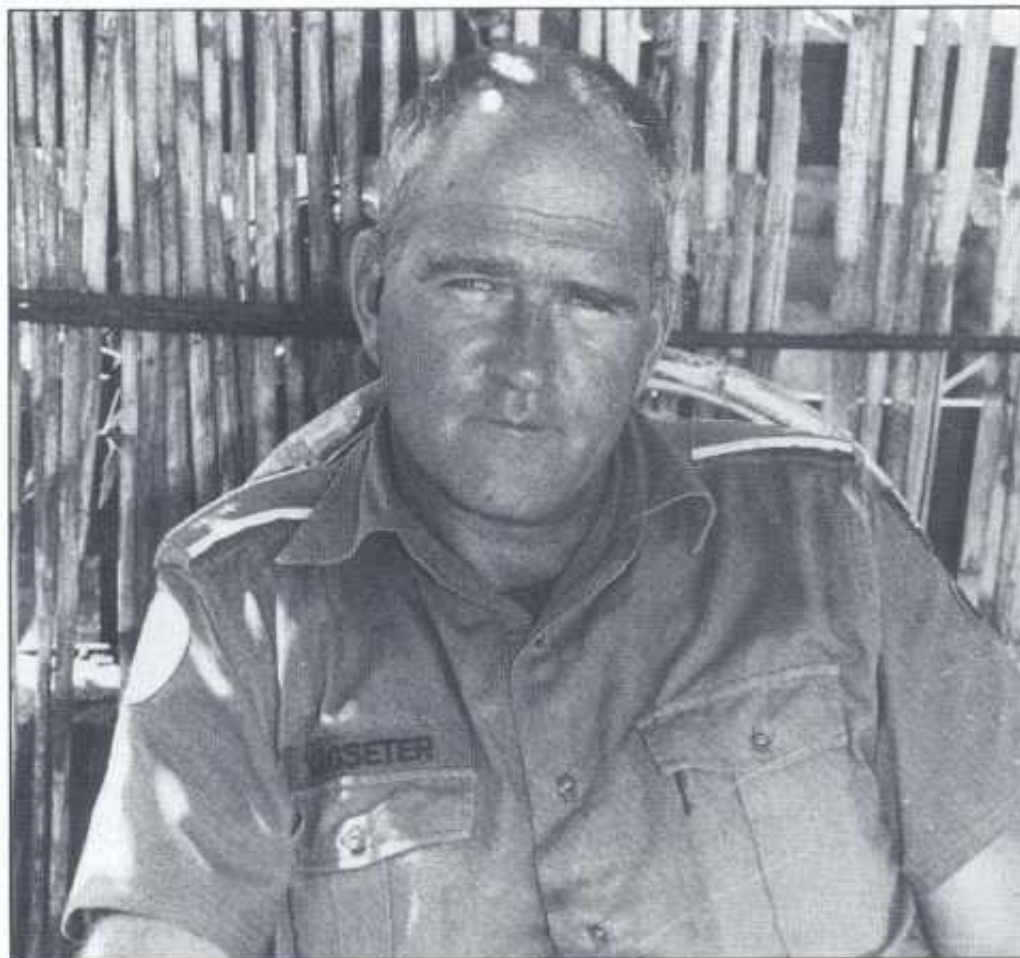
Vågseter har hatt muligheten til å følge utviklingen i NORBATT AO siden 1978 og fram til i dag, og kan registrere store forandringer.

- Da vi kom hit for tolv år siden fantes det nesten ikke folk i Ebel es Saqi. De fleste hadde flyktet fra byen. Men hver gang jeg har vært her siden, har jeg merket meg at befolkningen har økt. Det er stadig flere mennesker å se. Dessuten har nye butikker og restauranter dukket opp i hver kontingent, forteller Vågseter.

Luksus i forhold

Med tanke på boforholdene er NORBATT kontingent 25 ren luksus i forhold til den første kontingenten. Onsdag før skjærtorsdag i 1978 bestemte regjeringen at Norge skulle sende styrker til Libanon. Nøkkelpersonellet var på plass allerede 3. påskedag.

Det ble en travel påske i Tran-

VETERANEN

dum-området. Telt, senger, feltkjøkken, kontormateriell, piggetråd og annet utstyr ble samlet inn og gjort klart i løpet av påska. Likeså ble alle kjøretøyene hvitmalt og merket UN før de ble sendt nedover.

- Jeg landet i Tel Aviv 1. april, og tilbrakte første natta i en israelsk repetisjonsleir. Bataljonsstaben og sanitetstroppen etablerte seg i Saqi fra første stund, resten av stabskompaniet ble forlagt i en teltleir ved Marjayoun, utenfor der Blue Line går i dag. Men først etter at en israelsk bulldoser hadde mineklart området, forteller

Vågseter.

Den første tiden lå alle på felt-senger og sov i soveposer. Etter seks måneder fikk de skikkelige sengetøy, og først da Vågseter dro hjem til Norge kom det skap og skikkelige senger fra Norge. Nesten samtlige i kontingent 1 holdt på å ødelegge ryggen.

Vågseter minnes at de hadde problemer med å skaffe nok vann. De 5-6 tilhengerne hadde ikke kapasitet til mer vann enn det som ble brukt i matlagingen.

- Det ble langt mellom hver gang en fikk dusjet den sommeren, sier den staute moldenseren og legger

til at de etter hvert fikk egen vannbil.

Hovedkvarter i El Khiam?

Det beryktede fengslet i El Khiam, som nylig rykket opp på første-plass på Amnesty's liste over verdens verste fengsler, var i 1978 aktuelt som hovedkvarter for NORBATT. Forutsetningen var at NORBATT AO skulle strekke seg ned til den israelske grensen. Men da Israel trakk seg ut og overlot området til general Haddad og DFF, ble planene endret.

- I stedet ble hovedkvarteret lagt

til Saqi. De fleste husene i byen var tomme, dører og vinduer var fjernet. PI-troppen mineklarerte samtlige hus, sanitetstroppen ryddet dem innvendig. Vi flyttet på sensommeren i 1978, forteller oberstløytnant Arne Vågseter.

I de første kontingentene kom det faste forsyningsfly til Beirut, og personellet i NORBATT dro på handleturer oppover Bekaaalderen og til Damaskus i Syria. I kontingent 1 beveget de seg fritt over grensen ved Metulla, og tok faktisk med seg våpen inn i Israel. Det var det slutt på allerode da Vågseter kom tilbake i kontingent 9.

Roligere

En annen ting stabssjefen har merket seg, er at det har vært roligere i området de to siste kontingentene. Det var nokså urolig da han til Libanon i 1978, og i 1982 fikk han oppleve den israelske invasjonen i Sør-Libanon på nært hold. Urolig var det også i 1985 da israelerne foretok sin offisielle tilbaketrekning fra Libanon.

- Vi er ikke nærmere en løsning på konflikten i Libanon nå eller det vi var i 1978. Tjenesten i NORBATT er den samme i dag som i kontingent 1, både dag og natt. NORBATT gjør en god jobb, men det er bare politikerne som kan avgjøre hvor lenge NORBATT blir her, sier Vågseter.

Særstilling

Inntil nå har NORBATT vært i en særstilling i forhold til de andre bataljonene i UNIFIL. En stor del av personellet bor midt blant de sivile. Når Falkehøyden en gang står ferdig, flytter de fleste fra Saqi opp dit.

- I dag "okkuperer" NORBATT 34 sivile hus i Ebel es Saqi. Når de sivile vil ha husene sine tilbake, må vi la dem få det, sier Vågseter.

- De sivile føler seg trygge med norske soldater i nærheten. Hva med sikkerheten deres når NORBATT flytter ut?

- Force Commanders begrunnelse for å flytte NORBATTs hovedkvarter opp til Falkehøyden

var sikkerheten til eget personell. Sikkerhetsmessig er Falkehøyden bedre enn Saqi. Det er heller ikke bebyggelse i nærheten. Forøvrig blir 80-90 personer igjen nede i byen, riktignok innenfor gjerde på Steinmyra, sier oberstløytnant Vågseter, og legger til at han ser ulemper med at NORBATT flytter til et øde sted med voller og piggetråd.

For lite tillegg

Vågseter er ikke personlig engasjert i lønnsforhandlingene for de norske FN-soldatene, men er spent på hva utfallet blir. Han synes personellet har godt betalt sett ut fra arbeidstiden i Norge.

- Men tilleggene for arbeidstiden utover 37,5 timer i uka er altfor lave. Det er tjenestemannsorganisasjonene som har rett til å forhandle og makt til å få gjennom saker, ikke Forsvarsdepartemen-

tet. De som er medlemmer må presse på sine organisasjoner, sier Vågseter.

Som kjent har forhandlingene gått til lønnsnemnd, og det gjenstår ennå å se resultatet. Vågseter tror lønnsavtalen for mannskapet på KV Andenes kan virke positivt på NORBATTs lønnskamp, og mener at organisasjonene må bruke dette argumentet maksimalt overfor lønnsnemnda.

Det som opptar oberstløytnant Vågseter mest i Libanon, er at NORBATT greier å løse det oppdraget de har fått. Geografisk er NORBATT også i en særstilling. Den grenser ikke til noen andre UNIFIL-bataljoner, og ligger i sin helhet innenfor ICA.

- NORBATT er nok den bataljonen som løser UNIFILs oppdrag best. Men det forplikter hver ny bataljon at de ikke gjør noe dårligere arbeid enn de bataljonene

som har vært her tidligere, sier moldenseren.

Vågseter synes imidlertid at det er bekymringsfullt at NORBATT ikke har en reservestyrke. Alt personell blir utnyttet maksimalt. Han ønsker ikke et ekstra geværkompani, men økt bemanning i de to kompaniene NORBATT har i dag.

Utfordring

Vågseter synes NORBATT har et godt forhold til de sivile i Ebel es Saqi, og han har selv mange kjente etter å ha tilbrakt nesten tre år her nede. Men han advarer mot å bli for godt kjent med sivile. Det kan lett oppstå misunnelse.

- Er du sterkt knyttet til Libanon etter fem kontingenter i NORBATT?

- Ikke til Libanon generelt, men til det området NORBATT utfører sitt oppdrag i. Det vesentligste for meg er å se at ting går framover, og det gjør det, sier Vågseter.

- Hvorfor reiser du ned til Libanon gang på gang?

- Først og fremst på grunn av utfordringen som ligger i å tjenestegjøre i Libanon. Når jeg får spørsmål om å dra, har jeg vanskelig for å si nei. Det spesielle miljøet i NORBATT betyr også mye for meg. En må lete lenge for å finne maken til samhold og kameratskap, sier Vågseter.

Han har ingen motforestillinger mot å anbefale FN-tjenesten i Libanon til ungdom i Norge, de bør absolutt ta en kontingent eller to i NORBATT. Vågseter mener at de erfaringene de får med seg herfra kan være til stor nytte når de kommer hjem til Norge igjen.

Om ikke lenge drar den tidligere distriktssjefen i HV tilbake til Molde, til familien og til ny jobb som personellsjef i HV-11. Han tviler på om det blir flere kontingenter i Libanon for hans vedkommende.

- Men en skal aldri si aldri. UNIFILs hovedkvarter i Naqoura kommer i alle fall ikke på tale, sier oberstløytnant Arne Vågseter.

Med hele UNIFIL som ansvarsområde

QUANA: Den norske troppen i Force Mobile Reserves (FMR) blir ofte glemt når det er snakk om norske FN-soldater i Libanon. Men de gjør ikke noen mindre viktige jobber av den grunn.

FMR ble opprettet i 1987 etter at den franske bataljonen i UNIFIL trakk seg tilbake. Avdelingen som har mannskaper fra sju ulike nasjoner, skulle fungere som en re-

servestyrke ved behov. Den norske troppen består av tretti fire mann, derav tre befal og to midlertidige sersjantene.

- Vi patruljerer daglig hele ansvarsområdet til UNIFIL. Det gjør vi først og fremst for å vise at vi er her og for å virke avskrekkende. Force Mobile Reserves rykker ut på ordre fra Force Commander, sier fenrik Bjørn-Gerner Rasmussen, NK i den norske troppen.

FMR utfører også eskortetjeneste for bataljonene i UNIFIL, blant annet mellom Metulla og NORBATT.

- Hovedkvarteret til FMR ligger sentralt i forhold til nesten samtlige

nasjonale bataljoner i UNIFIL. NORBATT ligger for seg selv i øst, og det tar lang tid å komme dit. Uansett hvor fort vi kjører, vi rekker neppe fram på under en time og førti minutter, sier Rasmussen. Som oftest er konflikten over når FMR når fram til NORBATT.

FMR har vært fast stasjonert i NORBATT siden sammenstøtet mellom IDF og norske FN-soldater ved 4-24 CP og PV 60 tidligere i sommer. Den gangen kom de midt oppi det som skjedde.

FMR har 28 lette kjøretøyer og ti SISU'er til disposisjon. Det er først og fremst SISU'er som blir brukt på patruljeoppdrag, og 3-6

av dem er til enhver tid ute på oppdrag. Det er store kjøretøyer; de veier 12 tonn, er nesten åtte meter lang og kan ta 15 mann med full pakning.

En norsk løytnant og fem korporaler og menige vedlikeholder lette kjøretøyer på FMRs verksted. De fleste øvrige er mannskap på SISU.

Operativt er den norske troppen underlagt den irske kompanisjefen i FMR som jo handler på vegne av Force Commander. Administrativt hører de til NMC kontingentmessig tilhører de NORCONTICO i Naqoura.

Reservedeler til tusen!

NAQOURA: - UNIFIL har omlag 1000 kjøretøyer som skal være på veien til enhver tid. Vi kjøper inn reservedeler for mange millioner dollar årlig, forteller kaptein Nils Arne Hereid fra Voss.

Hereid er logistikkoffiser ved hovedkvarteret i Naqoura og har ansvar for innkjøp av reservedeler til bilparken i UNIFIL. Og det er et omfattende og tidkrevende arbeid. Nesten 20 forskjellige bilmerker er representert i UNIFILs bilpark. **Gjennom NMC/FMC**

- Vanligvis blir alle reservedeler bestilt gjennom det norske (NMC) eller det franske verkstedkompaniet (FMC) i UNIFIL-systemet. Hvis verkstedet i en bataljon har behov for deler til en reparasjon, tar de kontakt med et av de to verkstedkompaniene som deretter henvender seg til oss, forteller kaptein Hereid, og legger til at verksteder ute i bataljonene

også bestiller direkte fra Naqoura av og til.

Det franske verkstedkompaniet har spesialisert seg på batterier og dekk, og selvfølgelig de franske bilmerkene Renault og Peugeot som det finnes mange av i UNIFIL. INMC er spesialiteten amerikanske biler.

Hereid kjøper store mengder reservedeler i Israel. Originale deler importeres fra det landet der bilene er produsert, og fraktes til Tyr med båt. En såkalt R&I-seksjon ved UNIFILs hovedkvarter i Naqoura får alle reservedelene inn til seg før de blir sendt videre.

Hard behandling

Renault lastebiler og Peugeot jeeper er sterkt representert i UNIFILs bilpark. Derfor er det ikke

unaturlig at disse to bilmerkene også ligger høyt på statistikken for reservedeler. Deler til Renault koster UNIFIL over en million dollar i året, deler til Peugeot ca. halvparten.

- Forbruket av reservedeler er altfor stort. Det skyldes at UNIFIL har mange gamle biler, men først og fremst hardhendt behandling av bilene, sier kaptein Hereid.

- Vi sender ut store mengder av alle reservedeler. Forbruket av topplokk skiller seg imidlertid ut. Bilene blir kjørt så hardt at motoren går varm. Etter en tid ryker topplokket, sier Hereid som langtfra har vært arbeidsløs det knappe året han har vært i Naqoura.

Rent bord til Santr i Norbattmesterskapet i dart!

Kjell Hansen i santroppen gjorde rent bord under NORBATT-mesterskapet i pilkast mandag 20. august. Premier for flest TONS, det vil si flest omganger over 100 poeng, høyeste utgang og laveste antall piler ga ham seieren sammenlagt og tittelen "NORBATT-MESTER i dart".

På de neste plassene fulgte Terje Wikstrøm fra Tr 3/Kp B og Jørgen Bugge fra 4-3 HQ/Kp A. Tilsammen deltok 13 pilkastere i årets dart-mesterskap.

NORBATTMESTER i pilkast, Kjell Hansen fra santroppen. Nokså jevnt løp mellom Kjell Hansen og Jørgen Bugge (nærmest).

4-3 HQ

Ein kvar som køyrer hovudvegen mellom Ebel es Saqi og Kao-ukaba vil leggje merke til Kp A sitt hovudkvarter (4-3 HQ) som ligg på ein kolle mellom hovudvegen og Hasbani-elva.

4-3 HQ ligg svært sentralt i NORBATT sitt område med relativt korte distansar til Kp B, StKp og eigne posisjonar (med unnatak av 4-15 og 4-18 OP). Det er kompanistaben på 37 mann som held til der, og alle er innkvarterte i prefab'ar i den nybygde leiren øverst på kollen. Tre prefab'ar, kjøkkenet og rekreasjonsbygninga Delta Bar er framleis i bruk i den gamle leiren.

Kontorbygninga i øvre leir er sjølv- administrasjonssenteret i kompaniet. Der held både Kpsj, NK, Kp ass, Skrivar, Adm off, Adm ass, Vaktavande offiser og Vaktavande befal til i eitt kontorlandskap. I tillegg har også Sambandsbefal, Sanitetsbefal og Adm assass tilhald der.

Når dei fleste er til stades i dette kontorlandskapet og mange andre renn ut og inn i tillegg, kan det absolutt vere visse vanskar med arbeidsfreden. Når fire telefonar er i bruk samstundes, medan andre diskuterer eller ropar til kvarandre og atter andre heng over skrivebordet ditt og spør om alt anna enn det du held på med, skal det sameleg jarnkontroll til for å bevare

mental balanse. Men bevarer, innimellom er det rolege periodar og då er det råd å få gjort unna det meste. I det store og heile er det likevel godt humør som rår og det meste fungerer bra - !

Like bortafor kontorbygninga er inngangen til ei hule i jordvollen. Her finn ein OPS'en, det operative sentret for kompaniet. I OPS'en styrar Vaktavande offiser sine OPS assar og andre kommanderte med jarnhand. OPS'en er sentralen for alle ut- og inngående meldingar på radio og line, og herifrå blir alle operative disposisjonar styrt.

Det er sjølsagt vakt i OPS'en både dag og natt, og i godlynd skjemt mellom oss andre på 4-3 HQ blir folka i denne hola kalla for "Hobittar" etter dei svært snille og hjelpeslause skapningane i Tolkienen si verd.

Dei levde også i holer under jorda.

Elles finn ein i øvre leir forlegningar for mannskap og befal, butikken vår (PX), kor vi kan få kjøpt gåveartiklar og det mest nødvendige elles, dusj- og toalettrom og opphaldsrom med fjernsyn.

Utanfor jordvollane rundt den nye leiren ligg Delta Bar, kor det finst opphaldsrom med bar, fjernsynsrom og idrettsrom. På framsida av Delta Bar er det støypt ein fin plattform med utegrill. Dette er utan tvil samlingsplassen for Kp-staben. Her har Delta 1-mannskapet tilhald når dei ikkje er ute på oppdrag og her blir det arrangert grillfestar og andre tilstelningar. Ved slike høve kjem gjerne soldatar både frå eigne og andre avdelingar på besøk. I fløyelsmørke og varme sommarkveldar, med ein tindrande stjernehimmel over, blir stemninga her svært eigenarta og intim. Då kjenner nok dei aller fleste samholdet og fellesskapen med gruppa som noko fysisk og positivt.

På baksida av Delta Bar har kontingent XXV fått bygd svømmebasseng, noko vi trur vil bli eit godt rekreasjonstilbod. Samstundes har 4-3 HQ her fått ei vassreserve i tilfelle større brannar rundt i området.

Reti nedanfor Delta Bar finn ein oppstillings- og parkeringsplassen. Det er i sanning gamle og hardt køvrde bilar vi finn parkerte

der kvar kveld og morgon. Men dei dyktige sjåførane våre steller og pusler med desse bilane når dei har høve til det, og dei kan med rette vere stolte over at dei får det heile til å rusle og gå.

Utanfor gjerdet som går rundt leiren, ligg hovudkjøkkenet i Kp A, kor fire kokkar gjerne lykkast med å lage rikeleg og god mat. Og dette med maten er viktig, ja, overkokken meiner maten ligg framst når det gjeld velferd - ! Frå dette kjøkkenet blir det sendt mat til posisjonar og rekvirert proviant til andre.

4-3 HQ har også svært ofte besøk, særleg frå Naqoura og Noreg, og då må alltid kokkane her stille opp med ekstraservering.

Tell Qeizi er namnet på plassen kor 4-3 HQ ligg, og her finst ingen sivile bygningar i nærleiken. 4-3 HQ er difor ein plass kor Kp-staben styrer det meste ut frå eigne premisser. Difor blir også miljøet særprega.

Kapt. Gjert Arne Kvaløy
Adm off Kp A
NORBATT XXV

Lastebil i NMCs PX!

Det var kaos inne i PX'en etter at tankbilen hadde rygget på veggen. (Foto: Fenr. Jan Reidar Lilleås)

TIBNINE: De fikk seg et sjokk, de som sto inne på PX'en i NMC en dag i september. Plutselig braste en av kompaniets tankbiler gjennom veggen. 10-15 meter med hyller bak disken veltet; først den ene, så fulgte de andre etter.

Fotoutstyr, radioer, telefoner, kaffekrus og sjokolade gikk i golvet med et brak. Men heldigvis stod både fotoutstyr og elektriske artikler i emballasjen. Ifølge PX-

sjefen, fenrik Jan Reidar Lilleås, var det bare noen få kaffekrus som ble ødelagt. Bare 3-4 timer etter at tankbilen traff veggen, var både hyller og varer tilbake på plass.

PX'en i NMC har også tidligere hatt "uvedkommende" på besøk. For et par år siden rullet en bergingsvogn inn den ene veggen, raste gjennom butikken og ut den

andre veggen. Sjåføren hadde parkert i bakken like overfor PX'en og glemte å legge stein bak hjulene på vognen.

Service- troppen i SAQI

De fleste i stabstroppen tilhører leirmesteravdelingen. Avdelingen holder til i Ebel es Saqi, og består stort sett av snekkere, rørleggere og sjåfører.

Sjåførenes oppgave er først og fremst å kjøre vann til de husene i Ebel es Saqi der det bor FN-personell. Det kan ofte være en tøff jobb, særlig når mange hus går tom for vann samtidig.

Snekkerne ved leirmesteravdelingen utfører vanlig vedlikehold

og små reparasjoner på NOR-BATTs bygningsmasse. For eksempel skifte av dører og opphenging av hyller.

Vi som er rørleggerne ved leirmesteravdelingen, har ansvaret for vedlikehold og reparasjoner på rørsystemet i Ebel es Saqi. Gamle

rør gjør at arbeidet til tider er svært omfattende. Avdelingen sørger for forsyningen av gass til NORBATT, og når vinteren står for dør, er det også vi som leverer ut ovner (parafinovner).

Leirmesteravdelingen har dessuten en brannutrykningsstyrke som er operativ 24 timer i døgnet. Den består av tre vannbiler med kapasitet på tilsammen 14.000 liter og en brannbil med skumålegg. Beredskapen er meget effektiv.

I tillegg til oss som arbeider på leirverkstedet, er ytterligere seks underlagt avdelingen. Blant annet de tre BN-sjåførene. De kjører for BN-sjefen, stabssjefen og S-3, og er til daglig å finne på BN-opsen. De tre siste som tilhører avdelingen, er jenter. Samtlige arbeider på PX'en der de ekspederer oss FN-gutter (og jenter) fra hele NORBATT.

Stabstroppen og leirmesteravdelingen utfører en primær oppgave som alle er avhengige av blir gjort. Vi prøver å løse denne oppgaven på best mulig måte ut fra det utstyret

vi har her nede. Vi vil oppfordre alle her i NORBATT til fortsatt å utføre sine oppgaver så godt det lar seg gjøre.

Jan A. Bjørkedal
Rørlegger

Øverst:

Her oppe på leirverkstedet har både snekkerne, sjåførene og rørleggerne sin daglige arbeidsplass. (Foto: Jan A. Bjørkedal)

Nederst:

Vannbilsjåførene kjører vann fra tidlig om morgenen til sent på kvelden. (Foto: Jan A. Bjørkedal)

Sjåførlaget på 4-3 HQ, "The DELTA Brothers". Fra toppen: korp. Geir Anskar Hiim, viseskorp. Kjell Herold Karlsen, men. Kjetil Haugerud, PX korp. Svein-Helge Slutås, men. Geir Eide, men. Flemming Engh og men. Halgeir Jansen.

Sjåførlaget på 4-3HQ

Sjåførlaget ved 4-3 HQ består i kontingent XXV av en lystig gjeng på sju mann. En lett blanding av tre trøndere, to toninger, en telemarking og sist, men ikke minst, sjåførlagets ubestridte leder, sjåførkorporal og bergenser, Geir Anskar Hiim, skaper en god kjemi.

Som sjåfører har vi fem vakter som rulleres. Daglig kjøres vannbilen ut til de forskjellige posisjonene i kompaniet. Sjåføren legger selv opp vekten sammen med

sidemannen. Det er en populært vakt blant de sju sjåførene på laget fordi de får anledning til å komme seg ut og være noen timer for seg selv i teigen. Ellers har vi DELTA-1 som er 4-3 HQs utrykningskjoretøy. DELTA-1 brukes først og fremst til å rykke ut med når det er gjennomtrengninger og bråk i CP'ene.

I tillegg kommer forskjellige rutineoppdrag som tulling og kontroll av mistenkelig aktivitet i Kp As teig. Sjåførlaget stiller også

opp for Kp sjef og NK i tillegg til at de kjører søppelbil og vaktbil til Saqi.

Vi på sjåførlaget må finne oss i å ha en god del beredskap, og vaktbelastningen kan ofte være tøff. Dette gjelder spesielt når leave-puljene avvikles, men stort sett så trives vi bra og er fornøyd med tilværelsen.

Halgeir Jansen
Sjåfør 4-3 HQ

Stri jobb for MP-laget

- ALFA, ALFA, ALFA! Skriket til Vakthavende korporal runger gjennom rommet. To menn spretter opp. Løper ut i gangen. Hiver på seg hver sin splintvest. River med seg pakksekk og AG-3 og stormer ut i bilen. Alarmen har gått på MP-stasjonen.

Meldingen de får i det de løper ut til bilen er at en sivilist truer NORBATT-personell med våpen i "den lille druserbyen" i Ebel es Saqi. Mens Alfa-laget kjører ut, gjør Bravo-laget og Vakthavende befal seg klare til å følge etter.

Allt av verne- og sikkerhetsutstyr settes i beredskap. Gass-gevær, CS-granater, køller og skjold plasseres lett tilgjengelige. Alle er "på bittet" og klare for hva som enn måtte komme.

Etter en stund kommer meldingen fra Alfa-laget; "9-5, dette er 9-5 Bravo. Objektet er observert, trenger forsterkninger umiddelbart." Vakthavende korporal kvitterer; "Dette er 9-5, mottatt slutt."

Dette kunne ha vært en reell handling. Vi i MP-NORBATT har flere ganger i kontingent XXV hatt liknende hendelser. Og det har ikke vært like moro å reise ut hver gang. Vi har aldri visst hva som ville møte oss, eller hva som kom til å skje. Men alt kommer med erfaring og det er utrolig hva man etter hvert venner seg til. Heldigvis har alle slike situasjoner hatt en heldig utgang for NORBATTs del.

Vi kan vel ikke si at det har vært kjedelig å være i MP-NORBATT.

Vi er stort sett med på det meste som skjer. Alt fra MEDEVAC og Falkøye til små trafikkuhell. Dette gjør at vi har hatt en meget alsidig jobb i NORBATT. Vi har fått reist mye rundt både i eget AO og ICA. Det er vel få i NORBATT som en eller annen gang ikke har sett en CJ8 eller en P4 med MP-skilte kjøre rundt.

Innimellom har vi også vært nødt til å utføre en del promilletester. Det er ikke noe å legge skjul på at de har blitt mottatt med blandede følelser, forståelig nok. Men

det er ikke så veldig moro for oss heller når vi ser at kamerater blir tatt og senere refset bare fordi de hadde det litt for gøy kvelden før. Stort sett har folk forstått at vi bare gjør vår plikt og at dette er jobben vår.

Fra tid til annen kan vel vaktbelastningen og arbeidsmengden ha blitt litt i største laget. Spesielt når mange er ute på leave og man er nødt til å ta i bruk all fritid for å gjøre ferdig de forskjellige sakene. Men alle har stått på med friskt mot. Samarbeidet og samholdet

har hele tiden vært på topp. Selv om det en gang ble sagt; "Alle kjeffer og ingen liker hverandre."

I kontingent XXV har vi i MP-NORBATT vært 12 personer, to befal og ti korporaler; MP-sjef fenrik Egil Jørgen Bakke, NK fenrik Ivar Oskar Prestbakken og korporalene John Morten Sandvik, Anne Birgitte Staavi, Hans Reinert Flaten, Vegard Gulbrandsen, Svein Arne Laugen, Kari Henning Aarøen, Åge Grønhaug, Frode Engdal, Georg Bjarne Skogly og John Olav Solem.

NAQOURA: Detsvenske feltsykehuset i Naqoura kunne tirsdag 14. august feire sitt 10-års jubileum. SwedMedCoy tok over driften av sykehuset etter nordmennene i 1980.

Jubileumsfeiringen startet klokken åtte om morgenen med kompanioppstilling og flaggheising utenfor sykehuset. Deretter var det medaljeutdeling. Samtlige som har tjenestegjort ved sykehuset denne kontingenten fikk medalje, en medalje som forøvrig var laget spesielt i forbindelse med jubileet.

Etter medaljeutdelingen plantet oberstløytnant Jan Hage, sjefen for det svenske sykehuset, to trær ved siden av monometet over de fire norske offiserene som i 1979 omkom i en helikopterulykke. Samtlige tjenestegjorde ved det daværende norske feltsykehuset.

På ettermiddagen var over 200 inviterte gjester samlet til middag og festlig samvær i SwedMedCoy. Høytidelige taler, drilloppvisning av de svenske jentene, dressur av vakthund og MEDEVAC-demonstrasjon i samarbeid med Italair, stod også på programmet.

Endringer

Oberstløytnant Hage kan fortelle om store forandringer siden svenskene overtok sykehuset fra nordmennene for ti år siden. - Da vi overtok, var selve sykehuset og en del av boligene prefabrikerte. Mesteparten av personellet bodde fortsatt i telt, sier han idet han viser oss rundt i et etter forholdene moderne sykehus. Til enhver tid har sykehuset 30 sengeplasser, men kan i løpet av et par timer utvide kapasiteten til det dobbelte. I verste fall kan de presse inn 70-90 pasienter på sykehuset, men da blir forholdene deretter.

Redusert bemanning

SwedMedCoy var egen kontingent inntil SwedLog kom ned til Libanon i 1987. Da måtte sykehuskompaniet redusere bemanningen fra 160 til 105 menn, skjønt alle i SwedMedCoy er ikke menn.

- Halvparten av de som tjeneste-

SvedMedCoy 10 ÅR

gjør i kompaniet er kvinner, og alle er spesialister på sitt felt, sier oberstløytnant Hage, sjefen for det 20. sykehuskompaniet i SwedMedCoys historie.

Det svenske sykehuskompaniet består i grove trekk av en sykehus-tropp på 60 mennesker som bemanner UNIFIL hospital, feltsykehuset i Naqoura. Underlagt sykehuset er en hygienegruppe og en apotekgruppe som betjener hele UNIFIL. I tillegg til kompanistaben og pionertroppen, har kompaniet også personell som tar seg av samband, transport, kjøkken-tjeneste og vakthold. Dessuten er tannlege og fysioterapeut underlagt kompaniet.

Rikelig med arbeid

Det svenske sykehuset har i gjennomsnitt 1500 pasienter hver måned. Både UNIFIL-personell, sivilt ansatte i UNIFIL og sivile libanesere er pasienter ved sykehuset, men UNIFIL-personellet blir prioritert hvis det ikke er snakk om akutte skader.

- Vi har etablert en mottakssentral for de sivile pasientene ved inngangen der vi foretar en grovsortering av de sivile pasientene. Er det bare et skrubbsår, slipper vi dem ikke ned til sykehuset. 40-50 sivile libanesere møter opp utenfor inngangen hver dag, sier Hage. Sykehuset utfører også ca. 50 operasjoner i måneden.

- Har det vært mange MEDEVAC denne kontingenten?

- Siden begynnelsen av mars har det vært et titalls MEDEVAC. Vi har også hatt omtrent det samme antallet med MEDICAL FLIGHTS. Da er det ikke så akutt som ved MEDEVAC, sier oberstløytnant Jan Hage, og legger til at de hele tiden samarbeider med Italair.

Her følger en hilsen fra san-troppen i NORBATT, hvor vi vil prøve å gi et lite inntrykk av tjenesten vår slik den har artet seg for oss i kontingent XXV.

Forhåpningene var store og spenningen heller ikke til å avse da vi møtte på Sør-Gardermoen militære leir den 3. mai i år. De seks ukene som fulgte, var fylt med kurs og mye informasjon.

Troppen ble stadig mer sammen-sveiset i denne perioden, noe som lovet godt for de månedene vi skulle tilbringe sammen i Sør-Libanon. Vi ble forberedt på de ulike tjenesteoppgavene som ventet oss, og gjort oppmerksomme på de store temperatur- og klimaforskjellene. Likevel, det å sette seg på flyet i Norge-mai og tre ut i Libanon-mai resulterte i huff og stønn som overdøvet all flystøy på Ben Gurion.

Men nok om det. La oss gå litt nærmere inn på saniteten og dens oppgaver i NORBATT. Den 34 mann store troppen, som består av 11 befal og 23 menige, er forlagt i byen Ebel es Saqi. Vi holder til i en tidligere skolebygning som nå rommer kontorer, rom for tannlege og lege, to sykesaler, kjøkken og sambandsrom (veksler).

San-troppen er delt inn i fem lag som alle har sine arbeidsoppgaver. Skjematisk sett ser inndelingen slik ut:

SANTROPP

Tropsstab Sanitetslag Transportlag Hygienelag Tannlegelag der sanitetslaget er det desidert største med 5 befal og 11 menige.

Sammen har det fem lagene følgende hovedoppgaver:

- 1) Gi alt personell i NORBATT best mulig medisinsk behandlingstilbud. Veterinær sørger for tilsvarende for NORBATTs hunder.
- 2) Sekundært yte hjelp til sivile, og veterinær hjelp til deres dyr når

hjelp. Da vil også troppens øvrige personell kunne etableres som ett eller flere pleie- og transportlag.

- 4) Kunne utstyre og avgi sanitetsstøtte til ulike beredskapsopdrag, som f.eks. ved mineklarering.

- 5) Sørge for utdanning av sanitetspersonellet. Dette var det noen stakkars griser som først fikk

Som en ser har troppen hatt, og har fortsatt, et stort ansvarsområde. Den har i mange tilfeller en nøkkelposisjon. Men hvordan løser så san-troppen disse oppgavene for å få et best mulig resultat?

For å kunne vise dette, skal vi ta for oss hvert enkelt lag og dets ulike arbeidsoppgaver. Hva er da

mer naturlig enn å starte med troppsstaben som har tropps-sjefen i spissen. Staben består hovedsaklig av militært fagpersonell som sammen har det overordnede ansvaret og kontrollen i troppen. De skal sørge for at den til enhver tid fungerer tilfredsstillende i forhold til hovedoppgavene.

Sanitetslaget er, som tidligere nevnt, troppens største lag. Her står bataljonslegen øverst som et godt eksempel og som medisinsk ansvarlig. Under seg har han ytterligere 2 leger, 3 sykepleiere og flere sykevoktere. Laget sørger for det medisinske tilbudet til militære og sivile, og har til enhver tid, i samarbeid med transportlaget, utrykningsteam i bered-

skap i tilfelle NORBATT-personell blir skadd.

Undervisningssykepleier legger til rette og gjennomfører sanitetsundervisning for NORBATT. Dette skjer helst i form av kurs og øvelser. Hvor mange av oss har ikke hat Marit Dahl Mikkelsens stemme "Nei, ikke sånn, men sånn" klingende i øret?!

Forsyningen av sanitetsmaterie-ll til bataljonen skjer under ledelse av materiellsykepleier. Og hun har ofte en vanskelig jobb, både pga. trang økonomi og pga. pro-

SANTROPPEN

tjenesten tillater det.

- 3) Til enhver tid overholde bataljonens sanitetsberedskap.

Dvs. at en ved grønn beredskap har et A-lag med umiddelbar utrykning og et B-lag med 10 min. beredskap. Ved gul beredskap har A-laget samme utrykningstid som ved grønn beredskap, mens B-laget kun har 5 min. Rød beredskap innebærer at både A- og B-lag står klar til umiddelbar utrykning. Ved alarm i NORBATT AO vil saniteten ha både et A-, B-, C- og D-team klar til umiddelbar

oppleve under et kurs i krigsmedisin på Lahtaugmoen, før avreise til Libanon.

- 6) Foreslå kontroll, lagring og etterforsyning av alt sanitetsutstyr og alle medikamenter i NORBATT.

- 7) Gjennomføre hygienekontroller og tiltak som best mulig profylaktisk sikrer bataljonens helse.

- 8) Sørge for eget vakthold og gjennomføre sikkerhetstiltak ved skjerpet beredskap og/eller når forholdene forøvrig tilsier det.

blemer med forsendelser. Kari Gyths håpefulle bønn om å spare på utstyr har nok blitt møtt av noen forståelsesfulle blikk.

Men det som de fleste soldatene i NORBATT nok kjenner best til, er vaksinasjonssykepleier Gunnhild Mathisens brede, røde smil og hennes lange, blanke nåler. Vaksineringen mot bl.a. hepatitt og salmonella-infeksjoner har nok vært årsaken til mang en våkenatt i NORBATT.

Til slutt i laget har vi sykevokterne som fungerer som minisykepleiere. De assisterer lege og sykepleiere under utrykninger, gir innlagte pasienter en hjelpende hånd og steriliserer instrumenter. Sykevokterne er også blitt godt skolerte fliseterapeuter etter hvert, med god sving på vaskekluter og -vann.

Transportlaget holder sjåfører til troppens kjøretøyer, og er ansvarlig for at disse blir holdt vedlike. Videre styrer de radiosambandet i troppen, og er derfor avhengig av et rolig og ryddig sambandsrom. Det er ikke alltid like enkelt, særlig når det vises en god videofilm på TVen hos veksleren. Da er det av og til nødvendig med en kvass stemme og et slag i bordet for å fortelle veksleren hvem som er sjefen. Det er nemlig Alfa-sjåføren.

Hygienelaget ledes av veterinæren. Deres oppgave er først og fremst å kontrollere renholdet på samtlige kjøkken i NORBATT og infiserer dem når det er nødvendig. Videre tar hygienelaget vannprøver for eventuelt å finne bakterier som gir diare. De har også som oppgave å fjerne eller brenne dyrekadavre. Kadavrene kan lett forårsake farlige sykdommer og epidemier hvis de blir liggende og råtnet.

Endelig har saniteten tannlegelaget, som består av tannlegen og hans assistent. Sammen sørger disse to for at NORBATT-personellet kan holde tanngården sin i tipp topp stand. Tannlegen yter også hjelp til de sivile, og på det feltet er det nok å fordrive tiden med. Mang en libaneser har sagt

farvel til et par tenner i den grå stolen. Og det er ofte etter deres eget ønske fordi det blir mindre å holde styr på og færre tenner å få verk i.

Det var litt om de forskjellige lagene innad i troppen. La oss gå videre og se hvordan en vanlig dag har artet seg for oss i kontingent XXV.

Den starter - etter mye gjesping, stønn, kaffe og skopuss - med at troppen stiller opp kl. 07.30. Etter

en del forsøk på vendinger og annen sluttet orden, blir det satt opp en arbeidsfordeling for dagen. To mann er sidemenn på vannbilen. En grei avveksling og en fin mulighet til å komme seg ut i teigen. Charlie-sjåfør og -sykevokter er sanitetsstøtte ved mineklaring. De har standby og er klare til å rykke ut om en ulykke skulle inntreffe. Hittil i kontingenten har denne tjenesten heldigvis gått under betegnelsen "solingstjenes-

te" med store muligheter til både soling, brevskrivning og lesing.

Alfa-laget står for lege- og sykestue-praksisen dette døgnet, i tillegg til at de står klare til å rykke ut umiddelbart hvis det er behov for det. Både personellet i NORBATT og de sivile benytter det polikliniske tilbudet flittig. Og da særlig de sivile. De sivile pasientene kommer sjelden alene, ofte med et følge på 2-3 personer som alle har sin formening om hva som er galt. Lege, sykepleier og sykevokter står da som levende spørsmålstegn mens diskusjonen går heftig - på arabisk. Men som oftest blir det en tilfredsstillende løsning på det hele. Bravo-laget står klar til å ta over Alfa-lagets oppgaver hvis de må rykke ut.

Tannlegen og hans assistent, snekkeren fra Voss, sørger for pene, hvite tenner i bataljonen eller "å gi" manglende tenner. Gjennomsnittlig har de to ca. 120 pasienter pr. måned. Så de har nok å gjøre.

Hygienelaget reiser ut for å stelle med levende og døde dyr. Vannprøver står også ofte på timeplanen, og det er ikke alltid noen vanskelig oppgave å finne urent vann.

Etter lunsj begynner en etterlengtet siesta. Mange benytter siestaen til å sole seg ved sanitetens "store" basseng med musikk fra Radio NORBATT durende ut fra Sansibar. Noen drar også fram kortspill eller monopol, og svetten som renner i pannen og nedover ryggen markerer alvorret i spillet.

"Halv tre-møtet" markerer slutten på avslapningen. Eventuelle endringer i dagsplanen tas opp, og diskusjoner om rutiner og oppvask følger derpå. Deretter er det igang igjen med de gitte arbeidsoppgavene; vedlikehold, vasking og mye annen kos.

Kvelden blir ofte tilbrakt i Sansibar. Spill, diskusjoner og historier med litt drikke, med eller uten alkohol, gir en lystig tone. Av og til kan tonen bli litt for lystig for enkelte og resultere i en positiv blåsetest på en av militærpolitiets

uannmeldte alko-tester.

Når folk trekker seg tilbake til køya, overtar streifvaktene. I natens mulm og mørke lusker han rundt i sanitetens AO. En eventuell brann må oppdages så tidlig som mulig. Innbruddstyver, esler og katter skal heller ikke føle seg trygge da sanitetens svarte kølle kan være rett så ubehagelig. Alfa-sjåfør og -sykevokter sørger for at alt innendørs er OK og at pasientene har det bra. De passer også sambandet og påser at videospillefungerer.

I tillegg til dette har dagene inneholdt øvelser av forskjellig type og omfang, undervisningsoppdrag og sang. Sissel Kyrkjebøs "Å Vestland, Vestland" har gitt mangt et minne.

Noen sykevoktere og sjåfør har dessuten vært utplassert i KpA og KpB for kortere eller lengre perioder. Dette for å hjelpe til med å opprettholde sanitetsberedskapen også i utekompaniene. Førørig har noen også vært på utveksling til SWEDMEDCOY, UNIFILs hovedsykehuset i Naqoura. Sykehuset er drevet av svenskene og inneholder bl.a. operasjonssavd., røntgenavd., fysioterapiavd., sengeavd. og apotek. Apoteket forsyner bl.a. NORBATT med medikamenter. I det hele tatt er det et nært samarbeid mellom saniteten i hele UNIFIL.

Som en ser, har sanitetstroppen i NORBATT XXV hatt mange oppgaver og fått opplevd mye forskjellig. Det har vært en tjeneste som har inneholdt mye positivt, men selvfølgelig også noe negativt. Det har vært en tropp med godt kameratskap som vi igjen føler har gitt en tilfredsstillende sanitetsberedskap. Og vi håper at resten av NORBATT har følt det samme.

Anders Rodt
Sykevokter
SANTR

Det er et spesielt miljø blant oss som tjenestegjør i UNIFIL. Vi har fått opplevelser og erfaringer som knytter oss sammen lenge etter at vi er dimittert fra Sør-Gardermoen. Ofte sitter folk på hver sin tue med erfaringene herfra - på godt og vondt. Vi trenger å ta vare på samholdet og kameratskapet vi kjenner her i Libanon - ikke bare sosialt, men også når det gjelder økonomiske og andre tjenestelige forhold.

FN-veteranenes landsforbund er et forbund for alle - befal og mannskaper - som har gjort FN-tjeneste. Det skal være både en interesseorganisasjon og et sosialt tilbud, slik det er formulert litt høytidelig i formålsparagrafen:

a - Arbeide for FN's fredsskapende virksomhet.

b - Stå til tjeneste med råd i forbindelse med norsk innsats i FN's tjeneste.

c - Samle FN-personell for å holde ved like kameratskap og interesse for FN, samt stimulere til dannelse av lokalforeninger.

d - Tilrettelegge og ivareta økonomiske og tjenestelige spørsmål av felles interesse i forbindelse med FN-tjenesten.

e - Fremme forståelse for FN-tjenestens militære og faglige verdi.

f - Samarbeide med nasjonale og internasjonale formålsmessig beslektede organisasjoner.

g - Bidra til militære FN-veteraners sosiale anseelse og velferd.

Tidligere var hovedaktiviteten i forbundet lagt til Oslo. Men de

fleste FN-veteraner bor ikke i hovedstaden og kan ikke reise dit hver gang det er møter.

Derfor har forbundet endret profil det siste året. Til nå er det opprettet lokalforeninger i Oslo, Rogaland, Nordmøre, Trøndelag og Helgeland. Det er konkrete planer om å danne slike også i Vestfold, Kristiansand, Stavanger, Bergen, Hørstad og Tromsø - og flere vil komme etter hvert.

Her treffes gamle og nye kjente. Vi opplever at vi alltid har noe å snakke med andre FN-veteraner om - enten de har tjenestegjort i Kongo, Gaza, Kashmir, osv. - eller i Libanon. Selvfølgelig er det trivelig å treffe igjen folk fra "vår egen" kontingent, med det er også interessant å høre hvordan det var før oss - og hvordan det ble etter at vi hadde reist.

Vi har møter der vi tar opp aktuelle temaer, f.eks. om hva som har skjedd i UNIFIL i det siste, eller i andre FN-operasjoner.

Vi tar opp saker av tjenestelig eller økonomisk art, eller medisinske problemer.

Vi mimrer litt og har fester.

Dager som f.eks. FN-dagen markeres. Noen foreninger har ekskursionsjoner til aktuelle mål. Vi deltar i turmarsjer, enkelte foreninger arrangerer dem også.

Andre har sitt eget informasjonsblad.

Forbundet sentralt samler "inputs" fra lokalforeningene til en felles profil utad. De selger diverse effekter - merker o.l., arrangerer fellesturer til nordiske møter, m.v.

Generelt merker vi mye av den "gode, gamle" FN-stemmingen når vi samles. Vi snakker med hverandre slik det er vanskelig å kommunisere med folk som aldri har fått den erfaringen.

Lokalforeningene er forskjellige fra hverandre. De blir det medlemmene gjør dem til. Jo flere og mer aktive vi er, jo større er muligheten for at vi blir hørt når vi tar opp saker som betyr noe for oss!

Det er også viktig at de som ennå ikke har noen lokalforening i nærheten, også melder seg inn (p.t. koster det kr. 150,-). På den måten vil det bli grunnlag for å danne flere lokalforeninger.

Kontaktadresser:

FN-Veteranenes Landsforbund
(President: Erling Hornslien)
Postboks 1635 Vika
0119 Oslo 1

Oslo og omegn FN-Veteranforening
(Leder: Britt T. Brestrup)
Postboks 1635 Vika
0119 Oslo 1

Trøndelag FN-Veteranforening
(Leder: Jannicke Mellin-Olsen)
7105 Stadsbygd

Helgeland FN-Veteranforening
(Leder: Henry Firmanger)
Karvebakken 4
8614 Ytteren

Nordmøre FN-Veteranforening
(Leder: Arne M. Lien)
Einerskaret 35
6520 Rensvik

Club Unifil Haugaland
(Leder: Helge Revheim)
Boks 611

DA OBERSTEN

Hele 140 dollar betalte løytnant Einar Johannesen, bataljonsjefens personlige adjutant, for å gi sjefen et mer eller mindre ufrivillig bad utenfor befalsmessa. Bare 14-15 grader i vannet til tross, oberst Toralv Nordbø gliste rått da han trådte vannet.

Befalet i NORBATT greide ikke å vente helt til 13. og 14. oktober, da den kontingentvisse innsamlingsaksjonen ble avvirket. De begynte å samle inn penger til FN-soldatenes hjelpefond allerede siste helg i september.

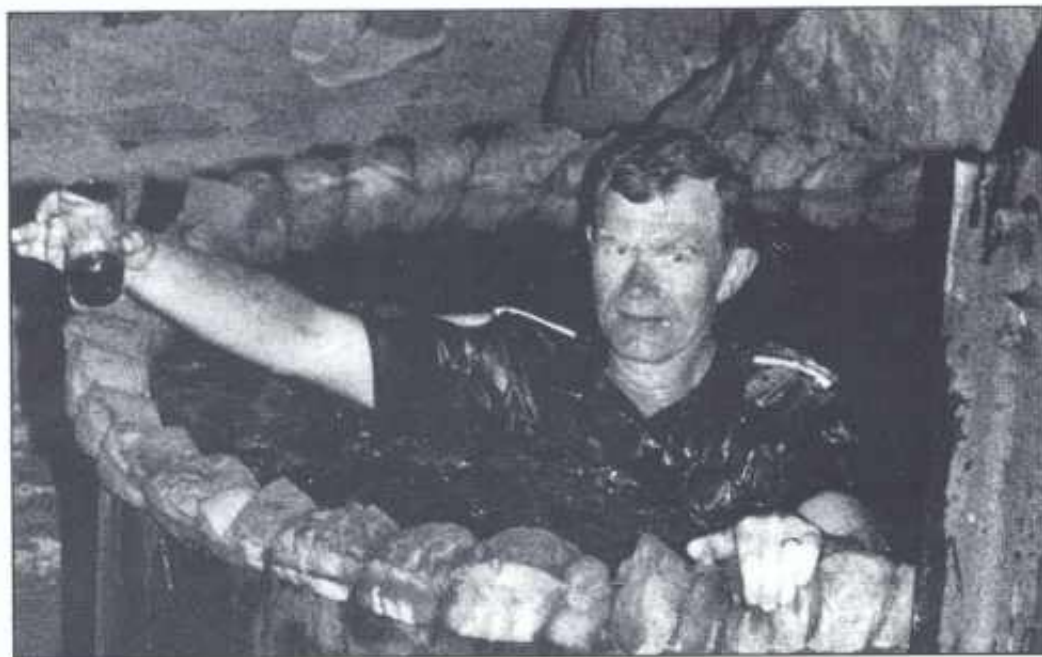
Denne lørdagskvelden dreide nesten alt seg om den store tanken med vann som var satt opp utenfor befalsmessa. Den stollikenende plattformen over tanken og den finurlige mekanismen i tilknytning til plattformen levnet ingen tvil om hva som skulle skje. En eller annen skulle bade, frivillig eller ikke frivillig.

Oberst Nordbø var ikke den eneste som ofret seg for det gode formålet. NK på MP-laget, fenrik Ivar O. Prestbakken, var den første som måtte til pers. Saqi Tautrekkerforening hadde det høyeste budet og fikk tilslaget. 40 dollar betalte de for tre kast på blinken - utløseren til plattformen. To forsøk senere plasket Prestbakken i stampen.

I rask rekkefølge fulgte så S-3, major Egil Norðli, og reiseoffiseren, fenrik Nina Rønnekleiv. Stabssjefen i kontingent 26, oberstløytnant Steinar Hjertnes, som besøkte NORBATT sammen med resten av rekpartiet for neste kontingent, slapp heller ikke unna. Han gikk ned med glasset til topps.

Oberst Nordbø hadde ikke noe mot å ta et bad for et godt formål. (Foto: Ola Ramsøy Nystøyl)

Den nye stabssjefen i NORBATT, oberstløytnant Hjertnes, slapp heller ikke unna. (Foto: Ola Ramsøy Nystøyl)

GIKK I VANNET

Reiseoffiseren i NORBATT, fenrik Nina Rønnekleiv, gikk også under. (Foto: Ola Ramsøy Nystøyl)

Major Ove Aardal ble våt fra topp til tå etter det mer eller mindre ufrivillige badet. (Foto: Ola Ramsøy Nystøyl)

Kvartermesteren, kaptein Odd Bjelland fikk tilslaget på S-4, major Ove Aardal. Resultatet var at Bjelland ble 150 dollar fattigere, Aardal søkk våt - fra støvlene til bereten.

Personelloffiseren i NORBATT (S-1), major Svein Skogland, hadde liten lyst til å bade og kjempet tappert for å slippe unna vann-tanken. Så snart noen la inn et bud, bød han over. Men på 200 dollar måtte Skogland gi tapt for overmakten. Det var ingen vei utenom, i stampen skulle han, NORBATT-befalet spleiset og betalte med glede 217 dollar for å se S-1 gå i vannet.

Senere på kvelden testet også sjef KpB, major Bjørn Næss, bade-temperaturen utenfor befalsmessan. Og nok en gang måtte reiseoffiseren oppi stampen. Hun gikk under med "mann og mus". Arrangementet i befalsmessa innbrakte 877 dollar, eller omregnet i norsk valuta - nesten 5.500 kroner. Godt gjort!

Major Svein Skogland, så noe forskremt ut idet han gikk i vannet. (Foto: Ola Ramsøy Nystøyl)

ALFA-2-LIMA

Dette er namnet på ei patruljerute i den vestlege delen av Kp A sitt område, langs Litani-dalen mellom landsbyane Blate og Bourrhoz. Intensjonen er at ruta skal patruljerast minst to gonger kvar veke, ein gong kvar av Kp-staben og mektroppen.

Ruta er omlag 15 kilometer lang, utan at det seier det aller minste om kva som blir kravd av patruljemannskapa i dette terrenget - ! For her er det tale om svært vanskeleg og krevjande lende med harde ned- og oppstigningar langs skarpe og sandskorne fjellryggar, nedetter berg- og dalsider med eit underlag av grus og rullande stein, og oppetter fjellsida med stigningar på opptil 30-35 grader og med mest berre grov grus under føtene.

Frå den vesle og fattige landsbyen Bourrhoz heilt i nordaust, der ruta svingar mot sør inn i Litani-dalen, til 7-ar-punktet nedanfor oppstigninga mot Blate, følgjer ruta Litani-elva gjennom den tron-

ge, svingete og v-forma Litani-dalen. Nede i dalbotnen skiftar lende og flora totalt karakter, frå karrig og brunsvidd grunn med tornevakse og krypende vegetasjon på høgdedraga til fruktbare jordremser og praktfull vegetasjon langs Litani-elva. Her finst eit utruleg mangfald av subtropiske tre og blomar, ein fargeprakt og ein aroma som får dei fleste av nordbuarane til å tru dei er komne til ei anna verd. Om ein ikkje visste det før, får ein her klårt dokumentert kva vatn har å seie i dette landet -

Likevel er det relativt vanskeleg å ta seg fram i sjølve dalføret ettersom det på vestsida av Litani (utanfor Blue Line) er tett vegetasjon som gjer at ein stadig må bøye seg ned og skuve greiner og kratt til sides. Midt mellom brua ved Bourrhoz og 7-ar-punktet kryssar ruta Litani-elva på ei svært primitiv bru av trestokkar og bølgeblikkplater. Og på austsida av elva er det for det meste berre steinur å

ta seg fram over, noko som gjer at ein heile vegen må konsentrere seg om kvar ein set føtene.

Patruljene blir gjerne gått av 4-5 mann kvar gong, og dei har med seg radio, våpen og rikeleg med vatn. Det er mest vanleg at patruljene startar frå 4-23 OP, ein av dei aller finaste og mest praktfulle utsiktsplassane i heile NORBATT, men det hender også at starten blir lagt til Blate.

Frå 4-23 OP går patruljen langs ein skarp fjellrygg mot nord/nord-aust og ned mot ein olivenlund ved 4-19 AP (Ambush-punkt), ein høgeskilnad på omlag 300 meter. Under dei tette greinene på eit gammalt oliventre blir gjerne den første kvilepausen teken. Vidare går patruljen fram mot Bourrhoz, kor gjerne ungar og nokre få kvinner vinkar og møter oss med venlege helsingar. Frå Bourrhoz svingar patruljen mot vest/sørvest, og her må patruljemannskapa klare ned ein svært bratt fjellskrent mot

Litani-elva. Her går stien i skarpe svingar nedetter brattlendet til elva. Ei betongbru fører over til vestsida av elva, og da er patruljen samstundes utanfor Blue Line.

Herifrå følgjer patruljen Litani-elva fram til 7-ar-punktet kor det gjerne blir teke ei lengre kvilestund med høve til å lauge seg for dei som vil. Frå punkt 7 til punkt 6 som ligg oppe på fjellplatået nord for Blate, går patruljen på skrå oppetter sjølve fjellsida, med stigningar på 30-35 grader. Denne delen av ruta er sjølve manndomsprøva for opp denne skråninga er det verkeleg tungt. Eit lag grus og småstein oppe på harde fjellet gjer at fotfestet sviktar for kvart steg du tek. Så bør ein også hugse at nede i Litani-dalen og oppetter denne fjellsida er lufta på det næraste stillestående, og den intense libanesiske sola steiker mot fjellsidene og pressar temperaturen opp rundt 40 grader. Og det at patruljemannskapa sjølsagt går i unifor-

mer med marsjstøvlar og splint-vest, gjer at varmen nært på ikkje er til å halde ut. Dei aller sprekauste kan nok gå opp denne stigninga på rundt 15 minutt, men vanleg er det å bruke 30-35 minutt.

Under slike ekstreme forhold er det uhyre viktig at kvar mann drikk nok vatn, for det er heile tida absolutt nødvendig å kompensere for det store væsketapet.

Frå punkt 6 og til Blate treng patruljen til vanleg omlag 15 minutt.

På ei av patruljene i jull/august overraska Kp-staben sine folk ei IDF-patrulje på 11 mann som hadde slege leir på skarpaste fjellryggen omlag 4-500 meter nordaust for 4-23 OP. IDF-leiren var så godt kamuflert mellom kampesteinar og fjellrevner at det var uråd å oppdage han før vi nær på snubla over ein israelsk soldat som låg og sov. Først då vi var sikre på at det var ein israelar vekte vi soldaten med tilrop, og då dukka det fram israelarar fleire stader langs fjell-

ryggen. Ettersom israelarane var godt innanfor Blue Line, fekk vi over radio ordre frå eigen OPS om å be israelarane fjerne seg og følgje dei ut av området. Det tok ein time før dei fekk pakke saman alt utstyret, men så hadde dei også enorme pakningar då dei stabba nedetter fjellsida - ! Dei hadde med seg mykje vatn på kanner så det var tydeleg dei hadde tenkt å vere der ei stund. Israelarane måtte ha kome opp og slege leir natta føreåt, ettersom 4-23 OP ikkje

hadde sett dei.

Det var heile tida ein lett og venleg atmosfære mellom oss og israelarane, men det var tydeleg dei var svært flaua over å bli overraska med alle mann sovande. Men aller gladast burde dei vere fordi det var FN-soldatar som fann dei - ! Vi følgde etter dei fram til olivenlunden ved 4-19 AP der NK i kompaniet vårt møtte dei og tok over.

Vi gjennomførte sjølsagt resten av patruljeopdraget - !

